

*Note – FLF sekr.
Henvendelse modtaget på mail fra Kim Rømer*

Konkret sag belyser problemer i samarbejdet.

Sødningsberedskabet i Danmark er en underlig størrelse og en konkret sag fra Bornholm belyser at det ofte er dårligt koordineret.

Det danske sødningsberedskab er sammensat på en ganske særlig måde. Hvis vi starter fra toppen, så er det forsvarsministeren, der har det overordnede ansvar og redningsrådet koordinerer ud fra de midler/enheder man råder over. Sødningsberedskabets resurser består af materiel og mandskab fra flere forskellige deltagende parter, der hver især byder ind med de ekspertiser og det materiel de nu engang råder over. Søværnet er en væsentlig bidragsyder, men eks. farvandsvæsenet og fiskeridirektoratet deltager også med deres materiel. I det daglige koordineres tingene af SOK og herunder hhv. Kattegats- og Bornholms marinedistrikt

Fordelen ved denne måde at arrangere sig på, ligger i økonomien. Man sammensætter et sødningsberedskab ud fra de statslige resurser man i forvejen råder over til andre opgaver. F.eks. er fiskeridirektoratets skibe i det daglige beskæftiget med fiskerikontrol og i mindre omfang også bugser og miljøopgaver, men man er fuldtidsbemandet i døgn drift og vil hurtigt kunne træde til, når en redningsopgave kræver det. Man har så at sige et "gratis" redningsskib til rådighed, da det jo alligevel i den daglige drift er fuldt beskæftiget med andre opgaver, men altså klar til udrykning når det gælder.

Ulempen ved det danske sødningsberedskab ligger i virkeligheden også i opbygningen og i økonomien. Der er ingen tvivl om at modellen er billig, men er den også god og effektiv? Desværre viser det sig ofte at tingene er dårligt koordinerede. Når sødningsberedskabet nu engang består af et kludetæppe af forskellige parter, er det yderst vigtigt, at man er helt klar over, hvad de forskellige kan byde ind med og hvor de befinder sig, i forhold til de situationer der opstår. Netop koordineringen er en udfordring, når resurserne ikke er samlet i en og samme "virksomhed" og det kan en konkret sag fra Bornholm være et godt eksempel på.

Sagen drejer sig om en banal grundstødning, der desværre udviklede sig til en besværlig og bekostelig bjærgningsopgave med et efterfølgende sagsanlæg på 1,2 mio. kr.

En Lyst-kutter gik på grund syd for Gudhjem. SOK valgte selv at forsøge fritrækning vha. en gummibåd der slet ikke var egnet til opgaven. Kutteren blev beskadiget under forsøget på at trække den fri, og man måtte opgive. Imens dette foregik, undrede man sig på redningsskibet Havørnen over, at man ikke var blevet tilkaldt til opgaven. Havørnen har bugserespil og rigelig trækraft. Mandskabet er øvet i bugser, fritræknings- og redningsopgaver, så man ville med lethed kunne løse opgaven. Havørnen kontaktede på eget initiativ Bornholms Marinedistrikt, men fik at vide, at assistance ikke var nødvendig??

I dag står SOK med et sagsanlæg, og beredskabsstyrelsen har allerede brugt mange penge på at rydde op efter forliset. Spørgsmålet man må stille sig selv er: "Hvorfor blev Havørnen ikke tilkaldt?" Denne sag er en blandt flere der belyser, at der ofte ikke er styr på, hvilke opgaver beredskabets enheder kan løse. Hvorfor forsøge sig med en totalt uegnet gummibåd, når man har et bugserfartøj til rådighed?